

דא לצלותא דצפרא ודא לצלותא דמנחה,
 בגין כך אשיחה ואהמה דייקא. בצפרא
 דאיהו שעתא דחסד סגי ליה בחסד
 באשיחה, ובמנחה דהוא שעתא דדינא קשיא
 בעי המייה ובגין כך ואהמה. ולבתר פד
 אתפליג ליליא הוה קם בשירין ותושבחן
 פדקא (דף קלג ע"א) יאות דכתיב, (תהלים ס"ב) ובלילה
 שירה עמי והא אתמר.

קם רבי שמעון ואזלו. אזל ההוא בר נש
 בהדיה עד טבריה. עד דהו אזלו, אמר
 רבי שמעון תא חזי, תפלות פנגד תמידין
 תקנום רבנן דאנשי כנסת הגדולה, בגין
 דאשפחן תרי דכתיב, (במדבר כח) את הפכש אחד
 תעשה בבקר ואת הפכש השני תעשה בין
 הערבים. ואינון מתקרבין בהני תרי זמני
 דיומא דאינון זמנין לצלותא.

אמר ההוא גברא הא בקדמיתא אבות
 תקנום להני צלותי, ומה דאתקיני
 אברהם ויצחק הוא עקרא, ומה דאתקיין
 יעקב דאיהו שבחא דאבהן אמאי איהו רשות
 ולא עקרא כהני.

אמר רבי שמעון הא אתמר. אבל תא חזי,
 הני תרי זמני דתרי צלותי לאו אינון
 אלא לחפרא ליעקב בעדביה, פיון דאתחברו
 דא בדא אנן לא צריכין יתיר, דכיון
 דאתיהיבת אתתא בין תרין דרועין ואתחפרת
 בגופא לא אצטרף יתיר, ועל דא אנן בעינן
 לאתערא תרין דרועין בגין דאתיהיבת
 בינייהו, פיון דאיהי בינייהו, גופא ואתתא
 מלייהו בלחישו דלא לאדכרא.

ובגין כך יעקב משמש במרום תנינן. מאי
 במרום פמה דאת אמר, (תהלים צב) ואתה

שנים מהם, שכתוב אשיחה
 ואהמה, ולא יותר. זה לתפלת
 הבקר - וזה לתפלת המנחה.
 משום כך דיק אשיחה ואהמה.
 בבקר, שהיא שעת חסד,
 מספיק לו בחסד באשיחה.
 ובמנחה, שהיא שעת הדין
 הקשה, צריך המייה, ומשום כך
 ואהמה. אחר כך כשנחלק
 הלילה, היה קם לשירות
 ותשבחות פראוי, שכתוב (תהלים
 סב) ובלילה שירה עמי, והרי
 נתבאר.

קם רבי שמעון והלכו. הלך אותו
 האיש עמו עד טבריה. בעודם
 הולכים, אמר רבי שמעון, בא
 ראה, תפלות פנגד תמידין
 תקנום החכמים של אנשי כנסת
 הגדולה, משום שנמצאות
 שתיים, שכתוב (במדבר כח) את
 הפכש אחד תעשה בבקר ואת
 הפכש השני תעשה בין הערבים,
 והם נקרבין בשני הזמנים הללו
 של היום, שהם זמני התפלה.

אמר אותו האיש, הרי בתחלה
 האבות תקנו את התפלות הללו,
 ומה שתקנו אברהם ויצחק הוא
 העקר. ומה שתקן יעקב שהוא
 המשבח של האבות, למה היא
 רשות ולא עקר כמו אלו?

אמר רבי שמעון, הרי נתבאר,
 אבל בא ראה, שני הזמנים הללו
 של שתי התפלות אינם אלא
 לחבר את יעקב לגורלו. פיון
 שהתחברו זה עם זה, אינו
 צריכין יותר. שפיון שנתנה
 האשה בין שתי הזרועות
 ומתחברת בגוף, לא צריך יותר,
 ועל פן אנו צריכין לעורר שתי
 הזרועות בגלל שנתנה ביניהם.
 פיון שהיא ביניהם, הגוף
 והאשה, אז דבריהם בלחש שלא
 להזכיר.

ומשום כך, יעקב משמש במרום שנינו. מה זה במרום? כמו שנאמר (תהלים צב) ואתה מרום לעולם